

Arrest

nr. 150 453 van 5 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ESTERCAM, loco advocaat A. Bastenier, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 juni 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 15 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 juni 2015.

1.3. Op 17 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 juli betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees staatsburger afkomstig uit Berat (gemeente Berat, district Berat), Albanië. U bent orthodox christen. Sinds 1993 bent u lid van de Democratische Partij (DP). U nam deel aan vergaderingen en betogingen van de partij en bij verkiezingen trachtte u anderen te overtuigen om voor uw partij te stemmen. Sinds februari 2009 werkte u voor het Franse bedrijf Aleat. Dit bedrijf produceert de Albanese biometrische paspoorten en identiteitskaarten. Op 23 juni 2013 vonden in Albanië parlementsverkiezingen plaats. In de aanloop naar deze verkiezingen begonnen voor u de problemen. U werd door anonieme personen onder druk gezet om aan hen paspoorten en identiteitskaarten die nog niet waren opgehaald door te spelen opdat ze hiermee de verkiezingsresultaten zouden kunnen manipuleren. U weigerde dit te doen. Daarom ontving u anonieme telefoontjes waarin er onder meer mee gedreigd werd dat u na de verkiezingen ontslagen zou worden. Er werden ook dreigementen tegenover uw zoon geuit, en op een keer werd u door twee onbekende personen op uw bureau bedreigd. U bent ervan overtuigd dat de dreigementen afkomstig waren van leden van de socialisten. Wanneer u zich na de confrontatie in uw bureau tot de politie wendde, kreeg u te horen dat u naar huis mocht gaan en dat ze de zaak zouden onderzoeken. Wanneer u later terugging naar de politie om te zeggen dat u anonieme telefoons kreeg en dat ook uw zoon werd bedreigd, begon de politie te lachen en stuurde ze u weg. Onmiddellijk na de verkiezingen van 2013 werd u daadwerkelijk door Aleat ontslagen. U meent dat dit gebeurde omdat u geweigerd had de paspoorten en identiteitskaarten aan de socialisten te geven. Wanneer u na de verkiezingen met een lokale tv-zender wilde spreken over de corrupte handelswijze van de socialisten in de verkiezingsperiode, werd u met de dood bedreigd. Om aan uw problemen te ontsnappen verliet u met uw echtgenote en zoon Albanië op 26 oktober 2013 en reisde u naar Frankrijk, waar u asiel aanvraagde. Deze asielaanvraag werd evenwel afgewezen en op 11 december 2014 keerde u met uw gezin terug naar Albanië. U hoopte dat de situatie in Albanië intussen gewijzigd zou zijn. Echter, de omstandigheden waren er nog steeds dezelfde. U had er geen werk en kreeg er ook geen sociale steun toegekend. Als democraat en christen had u er trouwens minder kans om werk te krijgen. Op 21 juni 2015 zouden er lokale verkiezingen plaatsvinden in Albanië. U zou hierbij in opdracht van uw partij op de dag van de verkiezingen zetelen in de kiescommissie in uw kieszone. Hierom, en ook omdat die personen wraak wilden nemen omdat u hen in het verleden geen paspoorten en identiteitskaarten had willen geven, werd u opnieuw meermaals telefonisch bedreigd door anonieme personen. Zij dreigden er onder andere mee dat u na de verkiezingen in de gevangenis zou belanden omdat u uw water- en elektriciteitsrekeningen niet betaalde. Er was intussen immers door de socialistische machthebbers een wet aangenomen volgens dewelke personen die hun water- en elektriciteitsrekeningen niet kunnen betalen in de gevangenis kunnen belanden. Naar aanleiding van de dreigtelefoons wendde u zich tot de telefoonmaatschappij. Daar kreeg u het advies een advocaat te nemen en een klacht in te dienen bij het parket. Wegens geldgebrek kon u evenwel geen advocaat betalen. U ging ditmaal niet naar de politie omdat dit toch niets zou veranderen aangezien de politie in het verleden ook al niets had ondernomen. Om andermaal aan uw problemen te ontsnappen, reisde u op 12 juni 2015 samen met uw echtgenote en zoon op legale wijze per vliegtuig naar België. U kwam hier nog dezelfde dag aan en vroeg asiel aan op 15 juni 2015. U wenst niet naar Albanië terug te keren omdat u er als democraat en christen geen werk of enige vorm van steun krijgt, omdat u vreest er in de gevangenis te zullen belanden omdat u uw rekeningen niet kan betalen, en omdat u vreest er opnieuw bedreigd te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas bent u in het bezit van de volgende documenten: uw Albanees paspoort, uitgereikt op 24 januari 2011 en geldig tot 23 januari 2021; uw boarding pass d.d. 12 juni 2015; uw geboorteakte, uitgereikt op 8 juni 2015; een attest van gezinssamenstelling, uitgereikt op 8 juni 2015; uw lidkaart van de Democratische Partij, uitgereikt op 4 mei 2015; een certificaat van een door u gevolgde opleiding d.d. 16 maart 2013; een bewijs van de Universiteit van Tirana dat u Engels heeft gestudeerd; een arbeidscontract d.d. 26 mei 2003 als radio-operator bij BGP International; twee arbeidscontracten d.d. 9 februari 2009 (voor zes maanden) en 1 april 2010 (voor drie maanden) als 'enrolment operator' bij Aleat; een werkbadge van Aleat, geldig tot december 2010; een brief van Aleat d.d. 24 juni 2013 dat uw contract afloopt op 12 juli 2013; de weigeringsbeslissingen ten aanzien van u en uw echtgenote genomen door de Franse asielinstantie op 23 oktober 2014.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt Albanië verlaten te hebben en er niet meer terug te kunnen keren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Albanië onder meer te hebben verlaten omdat u er geen werk had. Als democraat en christen heeft u in Albanië immers minder kans om te werken of hulp te krijgen van iemand, bijvoorbeeld om sociale steun te krijgen, en worden de jobs, nu de socialisten aan de macht zijn, aan socialisten gegeven (CGVS gehoorverslag p. 7). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat de door u geschetste

discriminatie om actueel een job te vinden onvoldoende zwaarwichtig is om zonder meer gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u beweerde discriminatie bij het zoeken naar werk of het vragen van sociale steun heeft echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd. Vooreerst maakt informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal duidelijk dat discriminatie op basis van geloof niet aan de orde is in Albanië. Voorts had u in het verleden meermaals gedurende langere tijd een job in Albanië. U werkte van 1986 tot 1996 in de textielfabriek van Berat (CGVS gehoorverslag p. 2). Van 2002 tot 2005 werkte u voor een Amerikaans bedrijf (DVZ verklaring vraag 12; CGVS gehoorverslag p. 2). Nadien werkte u voor het Franse bedrijf Aleat (CGVS gehoorverslag p. 6). U wees er weliswaar op dat u dus meer voor buitenlandse bedrijven heeft gewerkt dan voor Albanen (CGVS gehoorverslag p. 7). Dit wordt door mij niet ontkend, maar hieruit kan worden afgeleid dat niets uitsluit dat u zich niet opnieuw tot dergelijke werkgevers zou kunnen wenden om in uw levensonderhoud te voorzien. U verklaarde dat u sociale steun heeft gevraagd bij het arbeidsbureau, maar dat u werd gezegd er geen recht op te hebben. Op de vraag op welke basis u er geen recht op had, ontving u geen antwoord (CGVS gehoorverslag p. 8). Hieruit kan niet zonder meer een verband met de Conventie worden afgeleid. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u van deze weigering tot het geven van sociale steun geen enkel begin van bewijs kan neerleggen. Er zouden hiervan geen documenten afgeleverd worden in Albanië (CGVS gehoorverslag p. 8), wat een verklaring is die geenszins overtuigt. Gelet op voorgaande vaststelling dat uit niets blijkt dat u zich niet opnieuw tot buitenlandse werkgevers zou kunnen wenden om een job te vinden en aldus in uw levensonderhoud te voorzien, alsook gelet op uw verklaring dat u hulp kreeg van familie en vrienden (CGVS gehoorverslag p. 7), kan evenmin besloten worden tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wenst u niet naar Albanië terug te keren omdat u er bedreigd werd door anonieme personen die tot het socialistisch kamp behoren en die er ook voor zorgden dat u uw werk verloor. Voor uw vertrek naar Frankrijk werd u reeds bedreigd. Na uw terugkeer uit Frankrijk werd u opnieuw meermaals telefonisch bedreigd. Onbekenden dreigden er toen mee dat u in de gevangenis zou belanden omdat u uw water- en elektriciteitsrekeningen niet betaalde. Ze deden dit omdat ze wraak wilden nemen omdat u hen in 2013 niet had willen helpen en omdat ze niet wilden dat u bij de parlementsverkiezingen van juni 2015 in de kiescommissie zou zetelen (CGVS gehoorverslag p. 7-11, 14). Vooreerst maakt u uw verklaring dat u onmiddellijk na de verkiezingen van 2013 ontslagen werd bij Aleat omdat u geweigerd had paspoorten en identiteitskaarten aan socialisten te geven (CGVS gehoorverslag p. 6, 11) niet hard. U legde namelijk uw ontslagbrief neer (document 15 in de groene map), waaruit duidelijk blijkt dat uw contract van bepaalde duur niet langer zou worden verlengd omdat het registratiebureau waar u werkte ten gevolge van een sterke daling in werklust zou worden gesloten en dit op basis van een beslissing van het Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 18 maart 2013, i.e. toen de Democraten nog regeerden. U meent evenwel dat uw ontslag niet volgens de regels is verlopen – zo zou u niet de gebruikelijke één maand op voorhand verwittigd zijn van uw ontslag en zou uw ontslagbrief enkel in het Albanes en niet in het Albanes én het Engels zijn opgesteld (CGVS gehoorverslag p. 6, 11). Deze door u aangebrachte elementen vormen evenwel, in het licht van de door u neergelegde ontslagbrief, geen afdoende indicaties dat u ontslagen zou zijn ten gevolge van uw weigering paspoorten en identiteitskaarten door te spelen. U kon voorts geenszins concretiseren hoe uw bedreigers erin geslaagd zouden zijn u te doen ontslaan. U had het over corruptie maar in uw verklaringen ter zake kwam u niet verder dan blote beweringen (CGVS gehoorverslag p. 14). Aangaande uw vrees dat uw opposanten (de socialisten) u in de gevangenis zullen doen belanden omdat u uw water- en elektriciteitsrekeningen niet kan betalen, zoals een nieuw door de socialistische regering aangenomen wet mogelijk maakt (CGVS gehoorverslag p. 7-9, 14), kan er op gewezen worden dat het opleggen van sancties voor vastgestelde strafbare feiten behoort tot de soevereine bevoegdheid van een nationale staat en niet per se wijst op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer u toegaf uw rekeningen inderdaad niet te kunnen betalen. Bovendien maakt informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal duidelijk dat de sancties (o.a. ontslag) die de Albanese overheid in deze materie oplegt iedereen treffen, tot overheidspersoneel en een minister uit het socialistisch kamp toe, en kaderen in een algemeen strenger optreden ten aanzien van overtreders. U haalt overigens geen concrete elementen aan dat u daadwerkelijk strafrechtelijk vervolgd wordt

wegens het niet betalen van uw rekeningen (CGVS gehoorverslag p. 9). Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit alsnog zal gebeuren. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat een eventuele (toekomstige) maatregel ten aanzien van u in dit verband onrechtmatig en disproportioneel zou zijn of dat u deze nergens, bijvoorbeeld bij de Ombudsman, zou kunnen aanklagen.

Hoe dan ook heeft u onvoldoende (geloofwaardige) elementen aangebracht dat u voor uw problemen met onbekende socialisten geen of onafdoende beroep kon doen, of, bij een herhaling van dergelijke problemen bij een terugkeer naar Albanië, zou kunnen doen, op de hulp van en bescherming door uw eigen nationale lokale en/of hogere autoriteiten. U beweert dat u naar aanleiding van de bedreigingen in 2015, na uw terugkeer uit Frankrijk, niet naar de politie stapte om aangifte te doen van de bedreigingen. U deed dit niet omdat de politie, toen u zich in 2013 tot haar wendde, niets ondernam (CGVS gehoorverslag p. 10, 15-16). Uw echtgenote daarentegen beweerde duidelijk dat u in mei 2015 wel naar de politie ging en er klacht indiende (CGVS gehoorverslag echtgenote p. 4). Dergelijke tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het al dan niet een beroep gedaan te hebben op uw eigen autoriteiten ernstig op de helling. U beweerde voorts dat de politie in 2013, toen u zich twee keer tot haar wendde, niets deed. U diende toen een klacht in tegen onbekende personen en de politie zei dat ze de zaak zou onderzoeken, maar toen u later nog een tweede keer terugging begonnen de agenten te lachen en stuurden ze u weg (CGVS gehoorverslag p. 13). U kan echter geen enkel begin van bewijs van uw klacht neerleggen (CGVS gehoorverslag p. 13), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt. Bovendien zijn uw verklaringen over de inactiviteit van de politie maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie van het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Wat er ook van zij, uit niets blijkt dat u het slecht functioneren van de politie in uw geval niet kon aanklagen bij andere/hogere autoriteiten. Uit voornoemde informatie blijkt immers dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op alle voorgaande informatie meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Volledigheidshalve gaf u aan wel iets tegen de bedreigingen te kunnen beginnen maar dat u dan een advocaat nodig had. Dit kon u zich evenwel financieel niet veroorloven en in Albanië kan men geen gratis advocaat krijgen (CGVS gehoorverslag p. 8, 10). Echter, de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie maakt – in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS gehoorverslag p. 10) – duidelijk dat er in Albanië meerdere mogelijkheden zijn om een beroep te doen op gratis juridische bijstand.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard iets aan bovenstaande bevindingen te kunnen wijzigen. Zij staven uw identiteit en nationaliteit, uw reisweg, uw politieke affiliatie aan de Democratische Partij, de door u gevolgde opleidingen en uw professionele activiteiten, alsook de beslissing inzake uw Franse asielaanvraag. Deze elementen worden hier nergens betwist. Uw ontslagbrief kwam hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn relaas zoals hij dit uiteenzette op het Commissariaat-generaal. Hij stelt dat het een gegeven is dat de aanhangers van de socialistische partij in de aanloop naar de verkiezingen op allerlei manieren de verkiezingsresultaten naar hun hand hebben gezet. De socialistische partij is volgens verzoeker niet afgeschrikt om praktijken te gebruiken die de vroegere communistische partij eveneens gebruikte. Verzoeker haalt het voorbeeld aan van een persoon die in België tot vier jaar gevangenisstraf veroordeeld werd voor het organiseren van aanslagen en die in Albanië aan de macht is door een coalitie met de socialistische partij. Verder wijst verzoeker erop dat er in Albanië een zware machtsstrijd bestaat tussen de socialisten en de democraten. Hij stelt dat Albanië

bewust niet op de lijst met veilige landen staat omdat er een politiek en sociaal onstabiel regime heerst, waardoor er een belangrijke stroom asielzoekers uit Albanië naar Europa komt, voornamelijk naar Duitsland. Tevens wijst verzoeker erop dat er onlangs een hotel in Berat tot ontplofing werd gebracht dat werd uitgebaat door een democraat. Hij stelt dat het voor zijn familie onmogelijk is om bewijs aan te leveren, daar de bedreigingen anoniem gebeurden. Verzoeker zou niets liever willen dan in Albanië blijven wonen, maar de vrees voor het leven van zijn gezin heeft hem in een asielprocedure gejaagd.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de kandidaat-vluchteling aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of dat hij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de Raad bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

2.4. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) de door hem geschetste discriminatie onvoldoende zwaarwichtig is om zonder meer gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of leidt tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, (ii) hij geen afdoende indicaties bijbrengt waaruit blijkt dat hij ontslagen werd omwille van zijn weigering paspoorten en identiteitskaarten door te spelen, (iii) hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij strafrechtelijk vervolgd zal worden voor het niet betalen van zijn water- en elektriciteitsrekening, noch dat dit in de toekomst het geval zal zijn, (iv) hij niet aannemelijk maakt dat hij in Albanië geen beroep kan doen op de bescherming van de Albanese politie, temeer gelet op de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie dienaangaande (zie map ‘Landeninformatie’), en (v) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de feiten die hij aanhaalt niet bewijst en in wezen de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt.

Waar verzoeker verwijst naar de algemene politieke en sociale situatie in Albanië en de machtsstrijd tussen de democraten en de socialisten, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar een algemene situatie hiervoor niet volstaat. Verzoeker voegt verder geen enkel stuk toe aan zijn verzoekschrift ter staving van zijn beweringen. Voor het overige komt hij niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS